

NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

**Betreft: Standpuntbepaling van de Vlaamse regering over het
wetsvoorstel tot wijziging van de regelgeving met het oog op
een betere aanpak van de problematiek van de vluchtmisdrijven**

1. INHOUDELIJK

1 Inleiding:

Overeenkomstig artikel 6, § 8 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen, worden de Gewestregeringen betrokken bij dit wetsvoorstel dat besproken wordt in de Kamercommissie voor de Infrastructuur, het Verkeer en de Overheidsbedrijven.

2 Toelichting

2.1. Context

Bij brief van 1 september 2016 vraagt de Eerste Minister het advies van de Vlaamse Regering binnen een termijn van 30 kalenderdagen over volgend ontwerp:

Wetsvoorstel tot wijziging van de regelgeving met het oog op een betere aanpak van de problematiek van de vluchtmisdrijven.

2.2. Algemene bespreking

Het wetsvoorstel van 14 april 2016 beoogt een aantal wijzigingen aan de Wegverkeerswet en de Wegcode met het oog op een betere aanpak van de problematiek van de vluchtmisdrijven.

Net zoals werd opgemerkt bij het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer wat betreft het verval van het recht tot sturen voor niet-gemotoriseerde voertuigen (DOC 54 0440/001), stelt zich ook bij dit voorstel een bevoegdheidsprobleem.

Door middel van het artikel 3 van het wetsvoorstel wordt een wijziging voorgesteld van art. 38,§6 van de Wegverkeerswet. Het is de bedoeling een langer rijverbod mogelijk te maken.

Artikel 5 van het wetsvoorstel heeft betrekking op de verbeurdverklaring van voertuigen en beoogt een wijziging van art. 50,§2 van de Wegverkeerswet.

Zowel het verval van het recht tot sturen als de verbeurdverklaring zijn strafsancties voor de overtreding van sommige bepalingen van de Wegverkeerswet.

Aangezien zowel de sancties van art. 38,§6 als deze van art. 50,§2 betrekking kunnen hebben op de overtreding van bepalingen die tot de bevoegdheid van de gewesten behoren (bijvoorbeeld snelheidsovertredingen) kan de federale overheid op dit vlak niet optreden.

Elke overheid is immers autonoom bevoegd om sancties te bepalen voor de overtreding van de bepalingen die tot haar materiële bevoegdheid behoren.

In de mate waarin het wetsvoorstel een regeling inhoudt voor het verval van het recht tot sturen naar aanleiding van de overtreding van bepalingen die tot de bevoegdheid van het gewest behoren, kan niet met het voorstel worden ingestemd.

2.3. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1 verwijst naar artikel 74 van de Grondwet.

Artikel 2 en 3 wijzigen respectievelijk artikel 33 en 38 van de wegverkeerswet.

De voorgestelde aanpassingen van artikel 33 m.b.t. het vluchtmisdrijf zorgen voor meer overeenstemming met artikel 52 in de wegcode m.b.t. het gedrag bij een ongeval.

Zo worden in paragraaf 1 in de bepalingen onder 1° en 2° de woorden “oorzaak van, dan wel aanleiding tot” vervangen door de woorden “betrokken bij”. Hoe wordt dit laatste gedefinieerd? Hier dreigt gevaar voor interpretatie van de wetgeving op te treden. Gaat het bijvoorbeeld ook om de getuigen van een ongeval?

In paragraaf 1 wordt in punt 2° het woord “verkeersongeval” vervangen door het woord “ongeval”. Daarmee wordt de wet in overeenstemming gebracht met de Wegcode. Anderzijds gaat het wel om een zeer ruim begrip.

Bovendien wordt ook een verhoging van de sanctie van het verval van het recht tot het besturen van een voertuig ingesteld bij herhaling van vluchtmisdrijf met lichamelijk letsel of dodelijke afloop.

Let wel, dat het moet gaan om het verval van het recht tot het besturen van een *motorvoertuig*.

In samenhang hiermee wordt artikel 38, § 6, eerste lid aangepast. De bedoeling is om een langer rijverbod mogelijk te maken wanneer een specifiek artikel dit bepaalt.

Echter de bestaande formulering laat al toe aan de rechter om een langer rijverbod uit te spreken. Artikel 38, §6 bepaalt:

“... moet de rechter het verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig van *ten minste* 3 maanden uitspreken”.

Artikel 4 wijzigt artikel 42 van de wegverkeerswet, waarbij de woorden “veroordeling wegens” worden opgeheven.

Het artikel 42 van de Wegverkeerswet bevat regels in verband met het verval van het recht tot sturen als beveiligingsmaatregel. Het betreft hier geen straf in de strikte zin van het woord.

De beveiligingsmaatregel moet worden uitgesproken door de rechter wanneer de overtreder of de aansprakelijke voor een ongeval lichamelijk of geestelijk ongeschikt wordt bevonden tot het besturen van een motorvoertuig. Ook al kan de overtreding die wordt begaan een overtreding zijn van een bepaling die tot de bevoegdheid van het gewest behoort, dan is het oogmerk van deze bepaling niet om deze overtreding te sanctioneren, maar wel om de overtreder en de andere weggebruikers te beschermen. In die zin behoort deze bepaling dan ook tot bevoegdheid van de federale overheid.

Artikel 5 wijzigt artikel 50 van de wegverkeerswet zodat de rechter verbeurdverklaring van het voertuig kan bevelen vanaf een verval van het recht tot sturen van drie maanden. Dit in overeenstemming met de minimumtermijn voorzien in artikel 33, §2.

De verbeurdverklaring wordt gezien als een mogelijke strafverzwaring als er dodelijke slachtoffers zijn.

Hierbij kan ook rekening gehouden worden met de wijziging zoals voorgesteld in het wetsvoorstel tot wijziging van de op 16 maart 1968 gecoördineerde wet betreffende de politie over het wegverkeer wat de verbeurdverklaring en immobilisering van voertuigen betreft (DOC 54 1820). Hierbij wordt de eigendomsvereiste geschrapt zodat de rechter de mogelijkheid heeft om het voertuig van de overtreder verbeurd te verklaren of te immobiliseren in plaats van het voertuig waarmee hij de overtreding beging.

Artikel 6 voegt een nieuw artikel 62*bis*/1 in in de wegverkeerswet, zodat ook diegene kan gestraft worden die niet meewerkt aan de opsporing van de wagen of de persoon betrokken bij een vluchtmisdrijf.

De strafbaarstelling moet dan komen bij artikel 29*bis*1. Dit is wel een zware bestraffing in vergelijking met artikel 62*bis*.

Artikel 7 vult artikel 63 aan zodat ook in geval van vluchtmisdrijf met gewonden of dodelijke slachtoffers een bloedproef wordt afgenomen.

Artikel 8 wijzigt artikel 22 van de wet van 21 november 1989 betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen. Het voorstel verhoogt de boete voor het rijden zonder verzekering.

Artikel 9 tot 11 wijzigen artikel 52 van de Wegcode met betrekking tot het gedrag bij een ongeval, meer specifiek voor wat betreft het ter plaatse blijven.

Overeenkomstig het voorstel moeten de bevoegde diensten steeds onmiddellijk verwittigd worden en de betrokkenen moeten ter plaatse blijven, in geval van een ongeval met

1. uitsluitend stoffelijke schade en er tussen de betrokken partijen geen akkoord is;
2. uitsluitend stoffelijke schade en de partij die schade heeft geleden niet aanwezig is (ter plaatse blijven tot de politie meedeelt dat ze niet ter plaatse komen);
3. lichamelijk letsel.

In situatie 1 (stoffelijke schade – geen akkoord tussen betrokkenen) moet er met andere woorden altijd politie ter plaatse komen. Het is niet duidelijk wat er moet gebeuren als de politie niet komt.

Zoals de toelichting bij het wetsvoorstel terecht aangeeft, is het niet aangewezen dat de wetgevende macht de taken van de uitvoerende macht overneemt en dat door middel van een wet wijzigingen worden aangebracht in een koninklijk besluit. Artikel 11 machtigt de Koning om deze bepalingen aan te vullen, te wijzigen of te vervangen.

2. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP DE BEGROTING VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

Het voorliggende voorstel van beslissing heeft geen weerslag op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap.

Met toepassing van art. 6§6 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 19 januari 2001 houdende regeling van de begrotingscontrole- en opmaak is voor dit dossier het gemotiveerd akkoord van de Vlaamse minister bevoegd voor begroting niet vereist.

Het gunstig advies van de Inspectie van Financiën werd verleend op 18.10.2016.

3. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP DE LOKALE BESTUREN

- a. personeel: het voorstel heeft geen weerslag op gebied van personeelsinzet
- b. werkingsuitgaven: het voorstel heeft geen weerslag op de lopende uitgaven
- c. investeringen en schuld: het voorstel heeft geen investeringen als gevolg
- d. ontvangsten: het voorstel heeft geen weerslag op de ontvangsten.
- e. conclusie: het voorstel heeft geen weerslag op de werking van de lokale besturen

4. WEERSLAG VAN HET VOORSTEL OP HET PERSONEELSBESTAND EN DE PERSONEELSBUDGETTEN

Het voorstel van beslissing heeft geen weerslag op het personeelsbestand en op het personeelsbudget, zodat het akkoord van de Vlaamse minister, bevoegd voor het algemeen beleid inzake personeel en organisatieontwikkeling, niet vereist is.

5. KWALITEIT VAN DE REGELGEVING

Aangezien er geen sprake is van een regelgevend initiatief van de Vlaamse overheid, is er voor deze nota aan de Vlaamse Regering geen wetgevingstechnisch advies, taalkundig advies of Reguleringssimpactanalyse vereist.

JOKER is hier tevens niet van toepassing.

6. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

1° niet in te stemmen met het wetsvoorstel tot wijziging van de regelgeving met het oog op een betere aanpak van de problematiek van de vluchtmisdrijven.

2° de heer minister-president van de Vlaamse Regering te gelasten deze beslissing ter kennis te brengen van de federale overheid.

De Vlaamse minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn,

Ben Weyts

Bijlagen:

- wetsvoorstel
- advies Inspectie van Financiën